VAHYİN MAHİYETİ VE BAĞLAYICILIĞI SORUNU (4)

(...dünden devam)

Vahyin mâhiyetini ancak vahyi alan bilir. Biz bazı âyet ve hadîs-lerden vahiy hakkında bir fikir edinirsek de mahiyetini tam kavrayamayız. Kur'ân-ı Kerîm, kâh "Rûh", kâh "er-Rûhu'l-Emîn: Güvenilir Rûh", kâh "Resûl: elçi" olarak tanımlanan ve Medîne devrinde inen âyetlerde de Cebrâîl adı ile tasrîh edilen melek tarafından vahyedilmiştir. Hadîslere göre melek geldiği sırada Peygamber (s. a.v.), çıngırak sesine benzer bir ses duyar, sonra kendinden geçerdi. Kendisine nasıl vahiy geldiğini soran Hâris ibn Hişâm 'a, Peygamber (s. a.v.) şöyle cevap vermiştir:
"Bazen çıngırak sesi şeklinde gelir ki benim için en güç olanı da budur. Bu hal benden geçer geçmez meleğin bana ne söylediğini bellemiş olurum. Bazen da melek bana insan şekline girerek gelir, benimle konuşur, ben de onun söylediğini bellerim." Hadîsi rivâyet eden Hz. Âişe "Soğuk kış günü vahiy inerken onu gördüm. O hal kendisinden geçince şakaklarından ter akardı"
(Buhârî, Vahyin Başlangıcı: 2) demiştir.

Bazen meleğin bir insan şekline girerek vahiy getirdiği de olurdu ki o halde de onu yalnız Hz. Peygamber'in kendisi görebilirdi. Necm Sûre-si'nin bildirdiğine göre melek, Peygamber'e görünerek ona vahyetmiştir: *"Aşağı kayan yıldıza andolsun ki: Arkadaşınız sapmadı, azmadı. O hevâ'dan konuşmaz. O(nun okuduğu Kur'ân), kendisine vahyedilen vahiy-den başka bir şey değildir. Onu, müthiş kuvvetleri olan biri öğretti; üstün akıl sâhibi (melek). Doğruldu; kendisi yüksek ufukta iken. Sonra yaklaştı, (yere doğru) sarktı. (Muhammed ile arasındaki mesafe) İki yay uzunluğu kadar yahut daha az kaldı. Kuluna, vahyettiğini vahyetti. Gönül gördü-ğünde yanılmadı (yalan söylemedi, gerçeği gördü). Onun gördüğünden kuşku mu duyuyorsunuz? Andolsun, onu bir inişinde daha görmüştü; Sid-retü'l-Müntehâ(uzak ağaç)ın yanında, ki onun yanında oturulacak bahçe vardır."* (Necm: 23/1-15)

Şu'arâ: 47/192-185. âyetler Kur'ân'ın, Allah'ın buyruğu ile Güve-nilir Rûh tarafından Hz. Muhammed(s. a.v.)in kalbine indirildiğini; Tekvîr: 7/19-25.

âyetler de Kur’ân
’ın, Allah katında değerli bir elçinin sözü olup şeytân sözü olmadığını vurgulamaktadır. Bakara : 92/97. âyetten de bu Elçinin, Cebrâîl
olduğu anlaşılmaktadır. Demek ki Melek elçi, Allah’ın buyruğu uyarınca İlâhî anlamları, Peygamber’in konuştuğu Arapça dil kalıplarına sokarak Peygamber’e vahyetmiştir. Kur’ân sözlerinin kalıpları da anlamları da meleğin vahyidir. Bunlarda Hz. Muhammed
’in katkısı yoktur.

***